

Miquel Alberola

CAFÉ DEL TEMPS

Rebels amb causa

Les Joventuts Socialistes del País Valencià (JSPV) han efectuat, no fa massa dies, un comitè nacional, que, entre altres finalitats, els ha servit per a posar en òrbita la intranquil·litat que els causa la falta de concòrdia dels seus majors.

No van escassos de motius, per mòbils diversos. I van aprofitar la circumstància per a derrotar una resolució dirigida al suport incondicional a **Joan Lerma**. I van fer saber que desaprovaven l'acció del president de la Generalitat valenciana, pel que fa al cas de l'exconseller **Rafael Blasco**. Sobretot, perquè el secretari general del PSPV-PSOE no havia donat opció a la presumpció d'innocència de l'acusat.

Ben mirat, els joves empunyen actituds joves, atrevides. Això explica coses, però n'explica més que les Joventuts, ara com ara, no són de la corda del corrent presidencial. De fet, quan Lerma va rearticular els càrrecs intermedis de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, i va traspasar, per la via legal, la direcció general de Joventut a **Joan Calabuig**, home adherit als interessos del president —amb la missió d'assaltar des del nou càrrec el destí de l'organització jove—, els més significats de les JSPV es van personar al Palau de la Generalitat i, en plena reunió del govern, van proferir unes quantes estridències. Una manera jove, en definitiva, de manifestar la discrepància contra la imposició del plenipotenciari.

Tinc constància que el fet va tocar el tendre al ple del govern, i, bàsicament, el màxim responsable, el qual, probablement, només hauria tolerat un galliner d'aquella índole si es tractava de veïns afectats per tal o tal decret. La procedència familiar dels amotinats, el va acabar de coronar. En aquella oca-

sió la maquinària oficial va posar en marxa, amb èxit, tot allò de què disposava perquè la sublevació no transcendira a l'opinió pública, però aquests conceptes resulten difícils de camuflar. Com que l'obligació dels informadors és contar les coses que passen, ací queda. Aquest precedent, probablement, permet una lectura més evident sobre què ha passat en el comitè nacional i sobre com es perfila el futur.

L'escultura com a símptoma de sensibilitat

Pel mes de juny farà 8 anys que l'escultor **Andreu Alfaro** va plantar una obra als voltants de l'estadi de de Mestalla. El motiu va ser la celebració dels mundials de futbol de l'any 82, en els quals la selecció espanyola tenia com a seu la ciutat de València. Als quatre dies d'erigir l'escultura, la ultradreta va perpetrar una acció brutal contra l'obra, del resultat de la qual en va quedar afectada la part inferior.

Posteriorment, les bandes ultras van continuar, per motivacions idèntiques, *treballant* sobre l'escultura d'Alfaro, al punt d'haver ocasionat uns desperfectes que, segurament —pel preu de saldo que va cobrar l'autor a l'Ajuntament de València—, ja deuen superar el cost global de l'escultura.

I mentrestant, durant aquests 8 anys, el consistori no ha mogut un dit per restaurar la part danyada. És, si més no, una mostra de la preocupació del govern de la ciutat pel patrimoni cultural, en general, i per la cultura, en concret. I de la societat valenciana pels seus artistes.

I per a major escarni, la totalitat de l'obra d'Alfaro gaudeix d'un reconeixement internacional que augmenta d'avui per demà. Sense anar més lluny, aquest mes inaugurarà a Madrid una escultura que supera els 80 metres d'alçada, i, pròximament, l'escultura que commemorarà el Mil·lenari de Catalunya a Barcelona. I el regidor **Roberto Cantos** i l'alcalde **Clementina Ródenas**, tocant la flauta.

El millor alcalde, Nadal

L'alcalde de Girona, **Joaquim Nadal**, va presentar al ple del consistori una moció sobre l'autodeterminació. El fet, segurament, hauria passat desapercebut, però passa que Nadal és alcalde pel PSC. I l'autodeterminació, per al seu partit —per a la cúpula del seu partit, tal i com constata l'actitud de l'alcalde—, és una d'aquelles matèries que les circumstàncies socio-ambientals han convertit en llast.

El document de Nadal, a banda del precedent que constitueix pel seu origen, té una extensió de tres holandesos, aspecte que el converteix en la resolució de més volum que s'ha efectuat en qualsevol consistori català. I entre altres coses d'interès, diu: "El debat sobre l'autodeterminació no pot segrestar-se en l'àmbit de les institucions públiques i cal implicar-hi el conjunt de la societat catalana".

"Considerem —continua— que el debat sobre aquestes qüestions i aquests drets és irrenunciable, i que la postura i aclariment de les forces polítiques i la societat catalana és una condició necessària i imprescindible per a la lliure elecció de les opcions i propostes que a cada moment se sotmetin a la considera-

ció del poble de Catalunya".

I més avall, afegeix la necessitat d'un "perfeccionament i adaptació de les previsions constitucionals i estatutàries", que, per bé que de moment han resultat positives, el grau d'autogovern aconseguit resulta insuficient. Això és un alcalde que es resisteix a perdre la sensibilitat que en altres èpoques de distinta conjuntura va demostrar tenir el seu partit.

El misteriós cas dels residus extraviats

El Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme (MOPU), a partir d'uns censos i uns inventaris realitzats en col·laboració amb les comunitats autònomes va traure al carrer una publicació amb la quantitat de residus tòxics i perillosos generats en la península. Segons les seues estimacions, Catalunya en produeix un total de 458.000 tones l'any. Una quantitat que pot deixar espantats a més de quatre.

Però aquest no és el problema. La Generalitat de Catalunya, pel seu compte, també ha fet els seus números i les seues avaluacions sobre el cas. I d'acord amb aquestes apreciacions, Catalunya genera un total d'1.679.954 tones de residus industrials a l'any. O siga: 1.221.954 de tones més. Si es tracta d'un error, val més que siga la Generalitat qui s'ha equivocat. Però tots els indicis apunten que és el MOPU qui no encerta en els càlculs.

Si l'objecte sobre el qual s'ha treballat foren naps, una simple rectificació seria suficient per a tancar el cas. El problema és que són residus tòxics, i no en són quatre ni cinc, sinó un milió llarg de tones de més. Si el MOPU és incapaç de controlar la ubicació de les matèries perilloses, vol dir que també és ineficaç per a fer complir els requisits de seguretat estipulats a les empreses que les generen. Es mire com es mire, tot un èxit.